

Remina Radu

**Hai să ne
prefacem și azi**

**Bookzone
BUCUREȘTI 2017**

Din nou mă trezesc târziu și deschid draperiile. Cerul pare mult prea aproape azi. Îmi cuprind obrazii în palmele tremurânde și rămân privind spre nicăieri prin fereastra murdară. Ciudat cum în oraș ferestrele nu rămân curate prea mult timp. Mai ales dacă plouă. Dar azi nu plouă. E liniște. Ascult cum, undeva, dimineața încă scrie poezii cu rouă și tăcere. Aș vrea să fiu acolo. Aș vrea să citesc o poezie. Aș vrea să scriu o poezie. De ceva vreme îmi dansează în minte versuri aidoma afonilor pe Xanax.

*Uitasem ușa deschisă
Și vântul aduse pe aripi
Tristetea.*

*Albastră mătase de lacrimi
Învăluie o geană
Și-o lasă...*

Sau mai bine nu. Mai bine renunț la poezie. Așa cum am hotărât într-o dimineață acum mai bine de un deceniu. Cam de atâta timp sunt în derivă. Ce ironie că sună poetic, nu? Te-ai gândit vreodată câte dintre deciziile pe care le iei într-o zi îți schimbă viața? Eu da. Toate. Nu, nu încerc o dezbatere. Pentru mine asta e o

axiomă. La fel cum cerul e albastru și toată lumea se masturbează. Cu fiecare decizie ne dezbrăcăm sufletul de ieri și ni-l îmbrăcăm în azi. În fiecare dimineață facem la fel. Dar în fiecare dimineață ne îmbrăcăm altfel. Și plecăm spre undeva. Singuri sau ținuți de mână, mândri sau umili, zâmbind sau încruntați, mulțumiți sau frustrați. Totul ține de haina pe care ne-am pus-o azi. Același azi continuu unde pare că nimic nu se schimbă. Pentru că schimbarea se întâmplă încet. Într-un milion de momente care par identice, în zeci de zile care par a se repeta, în aceleași haine pe care parcă le-am purtat și ieri. Și-apoi, dintr-o dată, îți dai seama că ești altfel.

Azi eu sunt altfel. Și probabil anii care au trecut au fost o probă de costume pentru momentul în care mă regăsesc acum. Sau poate n-am renunțat nicicând la poezie.

*

Ani mai devreme

Sunt momente în viață în care mă simt ca un pachet incomplet de cărți. Iau unul dintre jokeri și îl fac șapte de romb. Inutil să-l caut, căci nu-mi amintesc când l-am pierdut. Sunt momente în care folosesc ambii jokeri și încă sunt doar un surogat al adultului care ar fi trebuit să fiu. Ce fac în momentele alea? Împrumut un joker. Mașina care oprește lângă mine îmi întrerupe șirul gândurilor. Deschid portiera și iau loc pe bancheta din spate. Cu atitudinea copilului de la țară copleșit de prima vizită la oraș, rostesc un salut scurt și comunic adresa. Odorizantul începe să se clatine pe ritmul asfaltului și împrăstie în jur un miros slab de vanilie. De obicei dictez răspicat și în detaliu itinerariul tocmai pentru că mă știu fricoasă și dezorientată, numai că de data asta nici eu nu știu unde merg. Încă de când m-am trezit îmi pare că sunt într-un vis. Dar ce-ar căuta în el manea care se aude în surdină? Mi-e rușine să-i spun taximetristului să schimbe pe radio. De fapt, mai degrabă mi-e teamă să nu se simtă jignit, să nu creadă că mă simt superioară lui. Deși așa e. Însă, cum dintre noi doi el e singurul care știe unde mergem, în final aleg să nu îl supăr.

Ignor fundalul sonor și încerc să-mi readun gândurile aruncând priviri discrete pe geam. E o după-amiază însorită de început de aprilie și parcă toată lumea a ieșit la plimbare. Nici nu știam că orașul e atât de animat în timpul săptămânii. Mașini ce mișună ca niște gândaci, pietoni adunați ca furnicile, claxoane ce anunță că nimeni nu are timp. Un coșmar. Parcă preferam visul cu manea. Cotim apoi pe străzi pe care nu le cunosc, deși orașul ăsta - cu mici escapade - mi-e casă dintotdeauna. Scrutez fugitiv necunoscuți pe stradă și îmi pare că toți mă cunosc, oprim la un semafor și nu știu cum să mă fac cât mai mică pe bancheta din spate, încetinim la o trecere de pietoni de lângă o școală și pentru prima dată mă enervează copiii. Cu ochelarii mari de soare, cu părul prins, cu gulerul jachetei ridicat peste obraji, încerc să devin invizibilă. Și îmi reușește la fel de bine ca atunci când eram mică și mă ascundeam după speteaza vreunui scaun din bucătărie. Hey, dacă eu nu-i puteam vedea, însemna că nu mă vedeau nici ei, nu?

Într-un final, mașina oprește. Înțeleg că am ajuns. Plătesc și cobor.

Momente bune rămân cu privirea pironită pe zidul mângălit al blocului, deși mai degrabă privesc prin el. Mă holbez la un „M+D=Love” scrijelit cu vreun obiect de ocazie și încerc în minte tot felul de combinații nominale. Nu că mi-ar păsa câtuși de puțin cine erau M și D, dacă încă mai erau M plus D sau de

ce au ținut să immortalizeze uniunea lor pe ceva ce putea fi zugrăvit înainte de următoarele alegeri. Dar cu ce au scris oare? Îmi vine în minte o chestie pe care o citisem la un moment dat, ceva care m-a amuzat și m-a tulburat în același timp, deși am părăsit demult contextul întâlnirilor amoroase cu necunoscuți în cadru liber: „De câte ori merg prin parc și văd crestate în scoarța copacilor declarații de dragoste, îmi dau seama că lumea aduce și un briceag la întâlnire.” Alung gândurile inutile printr-un gest reflex ca atunci când îți bâzâie la ureche o muscă enervantă. Panica mă cuprinde la gândul că nu e chiar o mutare inteligentă să zăbovesc mult timp în fața blocului, dar nu mă pot decide dacă să sun sau nu. Nu doar pentru că am ajuns mai devreme, nu doar pentru că în realitate nu știu la ce apartament să ajung, nu doar pentru că urmează să intru într-un spațiu necunoscut mie iar asta îmi trezește o mulțime de senzații amestecate. Ci pentru că totul urmează să devină real.

Frica de a nu fi zărită de cineva îmi dă, paradoxal, curaj. Scot telefonul și, într-un final, îl sun.

- Ai ajuns?

- Da. Ce număr trebuie să formez?

- 22.

Aud sunetul interfonului atât în panou cât și în telefon.

- La naiba! Stai că nu știu de unde să îți deschid. A mers?

- A mers, răspund zâmbind.

Scara blocului e slab luminată, lucru care azi nu îmi displace deși de obicei am o frică teribilă de întuneric. Când am ajuns știam doar că am de urcat până la mansardă. Acum știu apartamentul. 22. Nu-mi amintesc dacă în trecut m-am mai întâlnit cu numărul 22, dar știu că azi, într-o zi de primăvară, numărul 22 îmi va schimba prezentul. Mă crezusem cât de cât stăpână pe mine până să trec pragul blocului, însă pe măsură ce urc treptele mă bântuie o singură întrebare. Cum naiba am ajuns aici? „Cu taxiul!”, îmi răspund în gând și zâmbesc ca o toantă, deși nu locația geografică era cea care mă nedumerea. Cu fiecare treaptă, inima îmi bate din ce în ce mai tare. Mă enervează zgomotul pe care tocurele îl fac pe cimentul rece. Cu privirea în podea, încercând parcă să-mi muțesc pașii, refuz să mai gândesc. Nu vreau să mă întreb nimic, nu vreau să îmi găsesc justificări, nu vreau să anticipez nimic. Vreau doar să ajung sus. Ce va fi va fi.

El mă întâmpină în pragul ușii. Și pentru un moment uit să respir. Îl găsesc la fel de interesant ca atunci când l-am întâlnit pentru prima și singura dată în urmă cu trei ani - un tip înalt, zvelt, cu privirea pătrunzătoare și zâmbetul șiret. Rezemat de tocul ușii mă privește zâmbind. Pe loc înțeleg că păstrează asupra mea același efect bizar - mă simt copleșită de simpla lui prezență, mă intimidează doar privindu-mă. Știi cât de greu este să-ți păstrezi calmul când nu-ți

poți controla nici măcar genunchii să se înmoaie și vocea să tremure? Pot spera doar să nu stăm prea mult timp în picioare și să nu folosim prea multe cuvinte.

- Hey! Mă gândeam că nu vei avea curajul să vii.

- Nicio șansă. Avem mult timp de recuperat, îi răspund pășind înăuntru și căutând cu nonșalanță un loc unde să îmi agăț jacheta.

Nu sunt în stare să îl privesc încă, nu sunt în stare să stau aproape de el. Ca un musafir invaziv, ignor gazda și arunc priviri haotice în jur. Mă comport ca o divă eșuată, cu grimase de genul „Deci aici m-ai adus! Altceva mai bun n-ai găsit?!”, strâmbând din nas, ridicând din sprânceană, trecându-mi agale degetele prin păr să mă asigur că mi-a văzut tiara. Toate gesturile astea care nu mă reprezintă în speranța că nu va vedea prin mine, că nu va simți cum îmi tremură corpul, cum mi-aș dori a mască de oxigen, cum și dacă m-ar fi chemat într-un câmp plin cu măcăciuni mi-ar fi fost totuna. Căci el avea un joker de împrumut.

Nu îl păcălesc. Cu timpul învățase să mă citească printre rânduri. Fie asta, fie sunt o acriță deplorabilă. Printr-o mișcare ușoară își pune mâinile în jurul taliei mele. Ne privim, ne zâmbim ușor intimidați și ne îmbrățișăm preț de câteva secunde. Nu știu dacă din cauza emoțiilor de a fi în sfârșit cu el sau din cauza eliberării din panica pe care o simțisem acum câteva

minute, dar îmi pare că îmi fuge pământul de sub picioare, că sunt la un pas de un mini-infarct, că sunt în pragul unei pseudo-lobotomii. Îmi aud inima bătând ca un gong și sper doar să nu o audă și el. Mă privește din nou și mă sărută pentru prima dată. În clipa în care simt cum mă dor părți care nu sunt rănite înțeleg că tot zbulciumul meu de azi - și nu numai - era doar din cauza lui. Restul erau pretexte auto-impuse.

Îi răspund la sărut cu aceeași familiaritate cu care săruți pe cineva care ți-a lipsit o veșnicie, de parcă ne rătăciserăm prin veacuri de dor și ne regăseam acum aici, în momentul ăsta imperfect, în apartamentul ăsta al nimănui și al tuturor, de parcă am închis ușa în nas realității și, fără trecut și fără viitor, ne-am hotărât să ne sfidăm prezentul.

O să mă întrebi de ce naiba îmi fusese dor de el. Cum să-ți lipsească ceva ce nu ai avut vreodată? În momentul în care te port cu mine acum, într-un decor străin mie, intrând alături de el într-o lume care îmi era complet necunoscută, nu ți-aș putea răspunde într-un mod matur și demn de importanța acestor întâmplări din viața mea. Însă, ca să înțelegi motivul primar, să zicem că dacă aș fi fost un cățel pierdut și mi-ar fi scanat microcipul, nu ar fi afișat un cod, ci mesajul: „Dacă o găsiți rătăcită, redați-o celui care i-a futut creierul.” Iar ăsta era el. Nu te scandaliza că am folosit the f word, e în DEX, așa că man-up! Pe scurt, cam asta

făcuse el de-a lungul timpului - mă cucerise politic, iar acum urma să-mi invadeze teritoriul.

Citiseam printre rândurile discuțiilor noastre din trecut și aveam deja bănuiala că întâlnirea fizică va fi cu scânteii. Știi, eu sunt genul care își face serios temele înainte de orice moment important planificat, adică în mintea mea acțiunea se petrece cu dialog, regie și alte artificii tehnice cu mult înainte de a se întâmpla efectiv. Însă elementul surpriză în cazul meu au fost întotdeauna emoțiile - niciodată nu le pot anticipa adevărata intensitate. Iar emoția păcălește percepția.

În primele câteva minute sunt cu un picior într-o realitate în care tipul ăsta nu e al meu și este imoral ceea ce fac și cu celălalt picior într-o fantezie în care tipul ăsta e al meu acum și imoral este doar un cuvânt a cărui etimologie mă lasă rece.

Minutele astea sunt ca atunci când alergi la maraton și simți cum picioarele îți cer permisiunea să treacă pe pilot automat. Odată depășit pragul psihologic, poți să pierzi controlul sau să câștigi cursa. Și l-am depășit. Pierdusem oricum controlul în clipa în care am trecut pragul ușii.

Își aprinde o țigară. Eu îl privesc prin valurile de fum încercând să nu mă las prinsă. De n-ar fi atâta lumină în cameră! De n-ar fi atâtea gânduri în mintea mea! Începem un dialog pe cât de familiar, pe atât de plăcut. Vorbește mai mult el. Eu parcă am retard. Îl ascult și sorb fiecare cuvânt, fiecare gest, fiecare

zâmbet. Încerc într-un mod natural să mai arunc câte o privire fugitivă prin cameră, printre zâmbete răzlețe și aprobări tacite, de teama de a nu mă holba la el ca o psihopată fără medicație. Văd un televizor care de-abia acum îmi dau seama că e pornit, văd cheia de la mașină și telefonul pus invers pe o măsuță departe de canapea, văd în scrumieră alte două țigări stinse și lângă ea un pahar gol de cafea. Deduc că mă aștepta totuși de câteva minute. Dar de câte oare? Oare fumează mult de obicei sau este la fel de emoționat ca mine? Îmi întrerupe deraierea, mă ia de mână și ne întindem amândoi tăcuți pe canapea, ca doi străini ce se îmbarcă într-o călătorie spre aceeași destinație. În palma lui fină îmi cuprinde obrazul și mă rușinez ca o puștoaică înaintea primei dezgoliri a sânelui, ca atunci când anticipezi că o să-ți sărute sfârcul și nu știi ce să faci cu atâta plăcere doar mentală încă. Mă sărută, mă atinge, începe să-mi cunoască trupul. Iar eu încep să cunosc ceva nou. O împletire stranie între teamă și plăcere, între evadare și realitate, între curiozitate și orgoliu - sunt coplesită de naturalețea cu care fizicul prezent și metafizicul trecut devin un întreg, iar eu devin centrul acestei uniuni. Încet-încet, îmi fac creierul să tacă și mă las purtată într-o lume care mă fascinează în aceeași măsură în care mă sperie. Obiectele din jur se topesc, gândurile mele sunt lipsite de contur, lumina nu mă mai deranjează atât de tare. Atingerea lui îmi trezește toate simțurile, sărutul lui cu

gust de tutun și cafea mi se pare cea mai dulce gustare pe care aș fi putut-o servi în această după-amiază.

Totul devine din ce în ce mai intens. Îmi frământă cu putere coapsele și mă afund din ce în ce mai mult în canapea și în lumea în care mă poartă el. Închid ochii și încep să plutesc. Nu vreau să îmi amintesc unde sunt, nu vreau să înțeleg ce fac, vreau ca rațiunea să fie doar o noțiune într-o carte de filosofie. Dar nu mă lasă să-mi iau zborul - îmi strânge mâinile deasupra capului într-o prinsoare pe cât de plăcută, pe atât de dureroasă, o trezire la realitate, un joc ciudat între rezistență și capitulare - mă cucerește așa cum Marea Britanie a cucerit micul Zanzibar: subit, fără negocieri și cu pagube colaterale. Devin conștientă de propria-mi respirație, sângele îmi clocotește ca un râu învolburat și simt cum se face din ce în ce mai cald între noi. Pe cât de fascinată sunt de el, pe atât de uimită sunt de mine. Mă așteptam să fiu ceva mai rezervată, mai conservatoare. Însă îl invit să facă ce vrea cu mine.

În timp ce îmi mușcă lobul urechii încearcă să îmi deschidă nasturii de la cămașă.

- Pe bune? Azi te-ai găsit să-ți pui cămașa cu cei mai mici nasturi din lume?

Râd și încep să îi desfac singură. El mă privește zâmbind.